

Dauidsster

Eerder verscheen van dezelfde auteur bij The House of Books:

Ongewenst

Verzwegen

Engelbewaarders

Paradijsoffer

Kristina Ohlsson

Davidster

the house of books

Oorspronkelijke titel

Davidstjärnor

Uitgave

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © 2013 Kristina Ohlsson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam,
en Ron Bezemer

Vertaling

Ron Bezemer

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagfoto

Thinkstock

Foto auteur

© Anna-Lena Ahlström

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4471 4

ISBN 978 90 443 4541 4 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

MET HET DONKER KWAM OOK DE angst. Hij haatte de nachten. De afstand tussen zijn eigen kamer en het veilige gevoel dat het slaapvertrek van zijn ouders kenmerkte, leek eindeloos groot. Al vele malen had hij zich liever onder zijn dekbed verstopt dan dat hij het gedurfd had de donkere gang in te lopen.

Hij had aan zijn moeder gemerkt dat ze zich zorgen maakte over zijn angst voor het donker. Het gebeurde wel dat hij hard schreeuwde als hij een nachtmerrrie had. Dan kwam ze altijd op een holletje zijn kamer binnen. Streedde zijn voorhoofd en fluisterde dat alles goed was. Deed de lamp op het nachtkastje aan en trok de rolgordijnen omhoog.

‘Er is hier helemaal niets, David. Niets wat jou kwaad kan doen. Kijk zelf maar.’

En dan wilde ze wat alle ouders altijd willen. Dat hij zelf goed om zich heen zou kijken. En zou zien dat er geen enkel gevaar was.

Maar David was niet bang voor dingen die je met het blote oog kon zien. Hij was bang voor dingen die je pas kon waarnemen als het al te laat was. Voor gevaren die het donker en de stilte gebruikten om zich te verbergen. David was bang voor gevaar waartegen je je niet kon beschermen.

Avital had het hem verteld. Had verteld over de jongen die een hekel had aan kinderen en hen opwachttte in het kale landschap rond het dorp waar ze woonden. Hij werd het Papierjongetje genoemd.

‘Overdag slaapt hij en hij wordt wakker als de zon ondergaat,’ fluisterde Avital op een dag dat ze zich schuilhielden in zijn boomhut zodat David niet naar huis hoefde. ‘Dan kiest hij een kind dat hij hebben wil en dat grijpt hij dan.’

David had zijn maag voelen samentrekken.

‘Hoe kiest hij dat kind dan uit?’ had hij gefluisterd.

‘Dat weet je nooit. Het enige wat je weet is dat geen enkel kind veilig is.’

David had geprobeerd zijn angst te verbergen.

‘Dat verzin je maar.’

De vloer van de boomhut was hard en er waaide een koude wind. Hij kreeg het koud, hij droeg een korte broek en had alleen een shirt met korte mouwen aan.

‘Dat doe ik helemaal niet!’

Avital was van hen tweeën altijd het dapperst geweest. Nooit bang en altijd bereid te vechten voor iets wat hij vond of wilde hebben. Maar hij was ook een goede vriend. Dat had Davids vader al diverse keren gezegd. Dat Avital als hij later groot was een prima man en een goed soldaat zou worden. Een man die het goede nastreefde, die opkwam voor zijn vrienden en zijn volk. Hoe zijn vader

over David dacht, had hij niet gezegd, maar David geloofde dat hij over hem anders dacht dan over Avital.

‘Hij komt ’s nachts als wij slapen. Hij wacht buiten bij het raam en op een moment dat we het het minst verwachten, komt hij naar binnen en grijpt ons. Pas dus op dat je niet met het raam open slaapt,’ had Avital gezegd.

Die woorden hadden zich als spijkers in Davids hoofd vastgezet en hij kreeg ze er onmogelijk weer uit.

Vanaf nu moest het raam dicht.

Maar toen het zomer werd en de droge hitte over het land rolde, vond zijn moeder het genoeg.

‘De warmte kan je ziek maken, David. Je moet de koele nachtlucht binnenlaten.’

Hij liet haar het raam openzetten en wachtte tot zij zelf naar bed ging. Als het stil in huis was, sloop hij uit bed en deed het raam weer dicht. Pas dan kon hij slapen.

Hoewel, helemaal veilig was je nooit.

Dat had Avital hem later ook uitgelegd.

‘Als hij boos is, wordt hij heel sterk. Dan zijn er geen deuren, muren of ramen meer die hem kunnen tegenhouden. Dan kun je alleen nog maar hopen.’

‘Waarop?’

‘Dat hij een ander kind kiest.’

Dat was voor hem beslissend geweest. Daarna was Davids vrees om alleen te slapen groter dan de angst die hij voelde om door de donkere gang naar de slaapkamer van zijn ouders te lopen. Elke nacht sloop hij bij hen naar binnen. Alleen de keren dat zijn kleine zusje hem voor was geweest werd hij naar zijn kamer teruggestuurd.

‘Kom maar, lieverd,’ fluisterde zijn moeder meestal en dan mocht hij naast haar onder het dekbed liggen.

Maar hij sliep niet. Niet meer dan enkele uurtjes als het al bijna ochtend was en dat gaf nieuwe problemen. Kort daarop moest hij naar school en dan viel hij tijdens de les in slaap. Zijn lerares was ongerust en belde met zijn ouders, die vervolgens met hem naar de dokter gingen.

‘De jongen is uitgeput,’ zei de dokter. ‘Laat hem maar een paar dagen thuis uitrusten, dan is hij snel weer de oude.’

David mocht een poosje thuisblijven en Avital kwam langs met het huiswerk en om te vertellen wat ze die dag in de klas hadden gedaan. David had gewild dat de juf iemand anders had gestuurd. Hij had de laatste tijd juist geprobeerd Avital te ontlopen, zodat die hem niet nog meer enge verhalen zou vertellen. Maar het leek wel of het de bedoeling was dat hij daar niet onderuit mocht komen. Net op het moment dat Avital de ritssluiting van zijn rugzak had dichtgetrokken en van de rand van het bed was opgestaan om naar huis te gaan, zei hij:

‘En, heb je hem nog gezien? ’s Nachts?’

David schudde heftig zijn hoofd.

‘Volgens mij komt hij nu gauw,’ zei Avital.

Het zou lang duren voor hij gelijk kreeg.

Er gingen decennia voorbij. David en Avital vertrokken beiden uit het dorp waar ze waren opgegroeid en belandden op een dag bij toeval in dezelfde kibboets.

Toen was hij gekomen. Het Papierjongetje. Een van de kinderen uit de kibboets verdween. Tien dagen en tien nachten zochten alle volwassenen naar hem, samen met de politie en militairen. Uiteindelijk werd zijn lichaam gevonden, zo verschrikkelijk toegetakeld dat ze de andere kinderen niet hadden willen vertellen wat er met hem was gebeurd.

Maar die kwamen het toch te weten.

David en Avital, volwassen mannen inmiddels, hadden elkaar aangekeken, een heimelijke blik van verstandhouding. Zij wisten wat er met die jongen was gebeurd.

Het Papierjongetje had hem gegrepen.

En wanneer hij opnieuw zou komen, was slechts een kwestie van tijd.

DE AFLOOP

Fragment I

DE VROUW DIE NOG niet weet dat om de hoek de hel op haar wacht, loopt met stevige stappen over het trottoir. Uit de donkere lucht vallen sneeuwvlokken die als tranen van engelen op haar hoofd en schouders blijven liggen. In haar hand heeft ze een viool in een foedraal. Het is een lange dag geweest en ze wil naar huis.

Terug naar haar gezin.

Naar haar kinderen die slapen en haar man die met wijn en een pizza op haar zit te wachten.

Misschien voelt ze zelfs iets van rust omdat een drama dat lang heeft geduurd nu op zijn eind lijkt te lopen. Als ze dat alles achter zich kan laten, zal er zoveel veranderen.

Ze neemt grote stappen en gaat sneller lopen als ze de buurt nadert waar ze woont. Daar in haar eigen huis kan ze uitrusten. Weer op krachten komen.

Daar verlangt ze naar en ze versnelt haar pas nog meer.

Dan hoort ze het. Het geluid dat door de winterse stilte snijdt treft haar als een mokerslag.

Gillende sirenes en talloze blauwe zwaailichten.

De motoren brullen als ze haar inhalen en haar voorbij razen.

En opeens weet ze waarheen ze op weg zijn.

Naar haar huis.

Ze rent harder dan ze ooit heeft gerend. Ze holt alsof haar leven ervan afhangt, maar ze rent in de richting van de dood. Het geluid van haar voeten wordt gedempt door de sneeuw en haar adem verandert in witte rook. Ze gaat de laatste hoek om en ziet de blauwe lichten flikkeren tegen de gevels van de nabijgelegen huizen. Overal mensen. Mannen en vrouwen in uniform, op het trottoir en op straat. Harde stemmen en opgewonden gezichten. Er huilt iemand luidkeels en iemand anders schreeuwt tegen een automobilist dat hij ergens anders moet parkeren, verdomme.

Dan zien ze haar.

Ze is als een goederentrein die op drift is, onmogelijk tegen te houden. Toch doet iemand een poging, maar mist haar op een millimeter. Ze stort zich via de open deur van het portiek naar binnen en holt de trap op.

En daar wordt ze tegengehouden.

De klap waarmee ze tegen het lichaam van de man aan dendert, is hard en halverwege twee traptreden valt ze. Probeert weer op te staan, maar wordt neergedrukt door twee armen die denken dat ze sterker zijn dan die van een bedreigde moeder.

‘U mag er nu nog niet in. Als u heel even wacht...’

Maar ze wacht niet. Zonder te beseffen hoe ze het klaarspeelt, velt ze de man met één harde klap in zijn kruis, springt overeind en rent verder. Ze hoort zijn stem achter zich in het trappenhuis:

‘Ik kon haar niet tegenhouden. Hou haar tegen!’

Snel is ze boven. Snel staat ze bij haar eigen voordeur.

Spoedig zal ze weten wat er is gebeurd.

Dat haar man en kinderen dood zijn.

Dat ze niets meer overheeft.

Zwijgend zal ze op de drempel staan van de kamer waar ze rusten en de koortsachtige activiteit zien rondom hen in een poging te redden wat er nog te redden valt, hoewel het allemaal te laat is. Zo zal iedereen die daar is het zich herinneren.

Dat zij daar zwijgend in de deuropening stond met sneeuw op haar jas en een viool in haar hand.

EERDER

DE EERSTE DAG

Woensdag 25 januari 2012

E FRAÏM KIEL HAD TWEE opdrachten. De eerste was het vinden van een nieuw hoofd veiligheid voor de Salomongemeente, een van de joodse gemeentes in Stockholm. Aan zijn tweede opdracht wilde hij liever niet al te veel denken. Als hij beide taken vervuld had, zou hij terugkeren naar Israël. Of ergens anders heen worden gestuurd. Hij wist zelden hoelang zijn reizen zouden duren.

Het moest niet al te moeilijk zijn. Het wás meestal ook niet erg moeilijk. Hoe dikwijls was hij al niet met vergelijkbare opdrachten op pad gestuurd? Vaak. En hoeveel keer was hij tegen vergelijkbare problemen opgelopen als hier? Nog nooit.

De Salomongemeente in Stockholm had zich tot haar contacten in Jeruzalem gewend. Er had zich het afgelopen jaar een aantal onrustbarende incidenten voorgedaan. Zo was de gemeente al diverse keren met sabotage geconfronteerd. Bij verschillende gelegenheden was er sprake geweest van een reële aanslag, ook gericht tegen de school van de gemeente. Waarom juist in Stockholm de veiligheidssituatie veranderd was, wisten ze niet en dat was ook niet zo interessant. Wat wel belangrijk was, was te bepalen hoe de veiligheid kon worden verbeterd.

Zo was er vastgesteld dat een deel van de oplossing lag in het aanstellen van een beter gekwalificeerd hoofd veiligheid. En het was Efraïms taak zo iemand te vinden.

Efraïm wist waar hij naar op zoek was.

Een bekwaam leider.

Om een team slagvaardig te laten functioneren was het belangrijk over een duidelijke en doortastende leider te beschikken. Een integer persoon die prioriteiten kon stellen en strategische beslissingen kon nemen. Maar voor alles moest de leider een door allen gerespecteerd figuur zijn. Geen enkele verdienste woog op tegen eigenschappen die minachting opwekten bij degenen aan wie hij of zij leiding moest geven.

Tot nu toe was het niet gemakkelijk geweest iemand te vinden die al deze kwaliteiten bezat. Er was altijd wel iets wat ontbrak. Meestal integriteit en voldoende operationele ervaring. De ene na de andere sollicitant was afgefallen. En nu kwam Efraïm Kiel in tijdnood.

‘We hebben toch een kandidaat die ideaal is voor deze functie? Waarom benoemen we hem niet?’

De vraag kwam uit de mond van de secretaris-generaal van de Salomongemeente, die tegenover Efraïm zat.

‘Omdat hij pas tegen de zomer in dienst kan treden,’ zei Efraïm. ‘Dat is te laat. Jullie kunnen niet een halfjaar zonder hoofd veiligheid. Dat gaat gewoon niet.’

Hij richtte zijn blik op het raam en keek naar de sneeuw die uit de donkere wolken viel en de grond met een witte laag bedekte. Stockholm in januari leek in niets op Tel Aviv. Daar had hij slechts een paar avonden geleden nog buiten een glas wijn zitten drinken. De Zweden hadden uiteraard hun eigen gewoonten en rituelen. Efraïm had begrepen dat het wel voorkwam dat ze in de sneeuw worstjes zaten te grillen en warme chocolademelk dronken. Nog afgezien van het feit dat hij geen varkensvlees at en het niet in zijn hoofd zou halen tegelijk melk en vlees te nuttigen, bleef hij het een rare traditie vinden.

‘We moeten iemand anders zien te vinden,’ zei hij en hij deed zijn best diplomatiek te klinken. ‘Iemand met brede ervaring die per direct aan de slag kan.’

De secretaris-generaal bladerde door de sollicitatiebrieven die voor hem op tafel lagen. Er waren niet bijzonder veel belangstellenden, maar getalsmatig zou het voldoende moeten zijn om iemand te kunnen selecteren. Efraïm wist dat de secretaris-generaal de laatste maanden veel aan zijn hoofd had gehad. De gemeente en de Salomonschool waren verhuisd naar gebouwen die tegenover elkaar stonden op Nybrogatan. Het was geen verre verhuizing geweest, voordien waren ze gehuisvest geweest op Artillerigatan, maar toch had alles veel tijd en energie gekost. Voor iedereen zou het nu het beste zijn als de rust kon terugkeren.

Had hun favoriete kandidaat nu maar eerder in dienst kunnen treden.

Op zich was Efraïm niet tegen een oplossing waarbij de functie tot de zomer tijdelijk werd vervuld, maar ook dan moest het nog steeds een solide kandidaat zijn. Een gemeente zonder hoofd veiligheid was onbeschermd en kwetsbaar.

Zonder het te kunnen verklaren had Efraïm het sterke gevoel dat juist deze gemeente het niet lang zou rooien. Ongedurig pakte hij het stapeltje sollicitatiebrieven op. Hij kende ze inmiddels uit zijn hoofd.

‘Er is vandaag overigens nog een sollicitatie binnengekomen,’ zei de secretaris-generaal aarzelend. ‘Meer dan één eigenlijk. Van een consultancyfirma die gespecialiseerd is in strategische beveiliging.’

Efraïm trok zijn wenkbrauwen op.

‘O ja?’

‘Volgens mij zou slechts één van die kandidaten interessant kunnen zijn. Maar enerzijds is de sollicitatie te laat binnengekomen en anderzijds weet ik niet of de persoon in kwestie wel geschikt is.’

Dat de sollicitatie te laat was binnengekomen vond Efraïm irrelevant, de geschiktheidsvraag boeide hem meer.

‘Waarom is hij ongeschikt? Of zij?’

‘Hij. Het is een man. En het is niet iemand van ons.’

‘U bedoelt dat het een goj is?’

‘Ja.’

Dus een niet-Joodse kandidaat als hoofd veiligheid van een joodse gemeente.

‘Waarom noemt u zijn sollicitatie dan toch als hij niet bij ons past?’

De secretaris-generaal antwoordde niet, maar stond op en liep de kamer uit. Hij kwam terug met een map onder zijn arm.

‘Omdat hij over bepaalde kwaliteiten en ervaring beschikt die me nieuwsgierig maakten, vooral als we de functie tijdelijk moeten vervullen. En zoals bekend zullen we dat wel moeten. Ik heb zijn achtergrond gecheckt en heb een paar belangrijke dingen gevonden.’

Het dossier met de harde kaft ging van de ene hand over in de andere, waarna er een nieuw idee vorm kreeg.

‘Een voormalig politieman van tegen de veertig. Met een vrouw en twee jonge kinderen. Woont in Spånga, daar zijn ze vanuit de stad naartoe verhuisd nadat hij zijn baan was kwijtgeraakt. Heeft zijn dienstplicht vervuld bij de kustwacht en schijnt daarna met de gedachte gespeeld te hebben om beroepsofficier te worden, want hij is een poosje in militaire dienst gebleven. Hij is daarna toegelaten tot de politieacademie en heeft binnen het politiekorps snel carrière gemaakt. Hij werd al op zeer jonge leeftijd tot inspecteur bevorderd en heeft slechts enkele jaren buitendienst hoeven doen voor hij geselecteerd werd voor een speciaal rechercheteam in Stockholm. Een team dat geleid werd door commissaris Alex Recht.’

Efraïm keek op van zijn papier.

‘Alex Recht. Waar ken ik die naam van?’

‘Hij heeft afgelopen herfst veel in de krant gestaan in verband met die vliegtuigkaping. Zijn zoon was tweede piloot van dat toestel.’

‘O ja.’

Efraïm knikte in zichzelf. Ook in de Israëlische pers was veel over de vliegtuigkaping geschreven.

Hij richtte zijn aandacht weer op de papieren die hij in zijn hand had. De informatie die de secretaris-generaal zojuist had opgelepeld kwam overeen met wat de man zelf in zijn brief vermeldde.

Op één vraag gaf de brief echter geen antwoord.

‘U zei dat hij bij de politie ontslagen was?’

‘Ja.’

‘En toch kunt u zich voorstellen hem hier aan te stellen? Beseft u wel dat je in een land als Zweden je behoorlijk moet misdragen om bij de politie ontslagen te worden?’

Jazeker, dat begreep de secretaris-generaal wel.

‘Ik zou durven beweren dat er in deze zaak sprake is van speciale verzachtende omstandigheden.’

‘Vertel.’

De secretaris-generaal laste een kunstmatige pauze in.

‘Hij is zijn politiepenning kwijtgeraakt nadat hij de moordenaar van zijn broer had doodgeschoten.’

Efraïm keek de secretaris-generaal lang aan voor hij opnieuw de sollicitatie van de man bekeek.

Peder Rydh.

Kon hij de man zijn die de gemeente nodig had?

Toen werd hun gesprek onderbroken door de assistent van de secretaris-generaal, die klopte, de deur opende en binnenkwam.

‘Jullie moeten komen,’ zei hij. ‘Er is iets afschuwelijks gebeurd. De Salomon-school heeft net gebeld en gezegd dat een van de kleuterleidsters is neergeschoten.’